

23. SZÁM.

— Scharff
különben
a kunyhó
ska, Witz
átok el az
s Zoltán.
t a barát-
a »Forgó
helyeztem.
nekem.

án. levelét
F. b.

ünk!*

esemege,
nek ideje.
ény paj-
mulasz-
gyűjteni.
avaly is
ünk vele,
ba veszni.
e az ösz-
sem ne-
ény gyer-

vigyétek,
és Klein

t tavaly,
len egyes

tek — a
eké!
nektek
bácsi.

re: Her-

yes ada-

ó bácsi.

maeum-épület.
pesten.

KIS LAP

AZ ÉN BÁRÁNYKÁM. (Lásd a 375. lapon.)

XL. kötet, 24. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. június 14-én.
Megjelen hetenkint egyszer oldalon.

1210

AZ EZÜST BARLANG.

— Elbeszélés képekkel. —

(A „Sastoll”, „Pertibi vára” stb. szerzőjétől.)

(Folytatás.)

MEGINDULTAK és amilyen szaporán csak bírtak, lépkedtek előre. Nyilván való volt, hogy a tűz sokkal gyorsabban halad, mert rövid idő múlva még forróbb levegő csapta meg az arcukat és most már ugyancsak érezhették a füst szagát is. Rudi és Károly semmikép sem tudták elképzelni, hogyan lehet az, hogy ezek az óriási, lombos fák meggyuladhatnak. Hallottak, olvastak ők már ilyenmiről, de semmikép sem tudták elhinni, hogy most maguk is benne vannak a veszedelemben. Nem lehet az, hogy utól érje őket a tűz, melyet még nem is látnak. A szagát, melegét, azt persze érzik. De mikor így okoskodtak, Bond szinte keményen rájuk kiáltott:

— Csak szedjétek a lábatokat szaporán! Mikor az erdő ég, akkor egy-egy ilyen óriás fa annyi a tűznek, mint egy szalmaszál. Ha egy óra alatt ki nem érünk a kopasz hegyre, korommá égünk.

Erre a biztatásra aztán ugyancsak szedte is mindenik a lábát. Háromszorta gyorsabban haladtak a vad rengetegben, mint ahogy eddig lehetségesnek hitték a sok szakadék, bozót, ledől fa között. És a hőség, a füst egyre erősebben fojtogatta őket.

Nem igen volt az egész társaságban csak egy is, akinek az jutott volna eszébe, hogy valami nagy bátorságot mutasson. Mert lehet valaki vitéz az ellenséggel,

vad állattal szemben; próbálhat uszni árvízben s daczolhat sok mindenféle veszedelemmel; — de mit csináljon a végtelen rengetegben, ahol utól érheti, körül foghatja a tűz és lehetetlen minden védekezés, nincs mihez fogni, minden emberi erő hasztalan! Erre gondolt mind egyikök és csak egy reménységök volt még, hogy Bond talán mégis ki tudja őket vezetni idejekorán valami biztos menedék helyre.

Ebben nem is csalódtak. Mikor már-már végkép ki voltak merülve, az elől járó Bond harsányan kiáltá:

— Mindjárt kint leszünk az erdőbül!... most már semmi baj! Félóra alatt a kopasz hegyen vagyunk.

Ez új erőt adott mindenkinek. És Bond szava rövid idő múltán be is vált. Az erdő ritkult s végre kiértek belőle egy sziklás, kopár hegységre, melyet máskor ugyancsak sivár tájnak gondoltak volna. De most éppen ezt nézték valóságos paradicsom kertnek. Egy árva bokor, de még fűszál sem volt a kövecses, terméketlen hegylánczon. A töviben egy kis patak folydogált, azon gyorsan keresztül gázoltak és mindnyájan föllélekzettek.

— No, csakhogy ide jutottunk! Most igazán megmentettél valamennyiünket, Bond. Ha magunk vagyunk itt a rengetegben, nem tudunk merre menekülni.

— Az ám! szólta a másik. De most már aztán pihenjünk.

— Még nem, mondá Bond. Ilyen közel nem maradhatunk, mert ha erre terjed a tűz, megfojt a füst. Be kell húzódnunk a kopasz hegység közepére. Ott aztán lesz módunk a pihenésben.

Ugy követték a szavát, mint katona a vezérét. Még jó ideig gyalogoltak pusztá, kietlen szikla vidéken végig. Már egészen sötét volt, mikor Bond végre egy mély szakadékban megállt.

— Itt most már megpihenhetünk. Itt a füstöt sem fogjuk érezni, mert az erdő jobbra-balra pár mértföldnyire esik.

Le is heveredtek a földre s legelőször is nagyot pihentek. Aztán előszedték az elemózsias tarisznyákat és falatoztak a nagy fáradság után. De egyuttal meg lehetőségen boszusan beszélgettek.

— Most már itt kell vesztegelniünk egy-két napig, mert a leégett erdőn át nem hatolhatunk, míg a tűz ki nem alszik.

— Az nem egy-két napig tart, szólt Bond. Azok az óriási fák, amint égve ledőltek s izzó zsarátnokká tették az egész területet s az még egy hét mulva is égni fog, annak nem lehet közéje menni.

— De egy hétig nem maradhatunk itt. Eleségünk sincs annyi. Mit csináljunk?

— Majd holnapig gondolunk valamit. Most hamarjában nem tehetünk semmit. Legokosabb, ha alszunk.

Mivel okosabbat csakugyan egyikük sem tudott, hát leheveredtek s a Gondviselésre bizva a jövőt, elaludtak.

Mikor reggel fölébredtek, újra előállt a tegnapi gond. Csakhogy most még nagyobb volt. Hiába nézegettek körül, hiába kiáltoztak — Bond nem volt sehol. Mialatt aludtak, Bond eltűnt.

— Cserben hagyott az áruló! kiáltozák nagy haraggal.

— Bizonyosan csak azt leste, hogy elaludjunk és odább állt. Mégis csak kár volt bizni benne.

Rudi nagyon megharagudott. Mert ő bizott rendületlenül.

— Hát ide hogy jutottunk volna el nélküle?

— Menekülnie kellett magának is, és tudta, hogy utána megyünk; hát inkább úgy tett, mintha vezetne.

— De már ugyan mi haszna volna belőle, ha megcsal?

— Ki tudhatja? Talán a vadaktól remél valamit.

— Nem, az nem lehet! Nem úgy van!

— Jól van, kis öcsém. Ha nem hiszed, hogy úgy van, akkor hát mondd meg, hogy van? Mért szökött meg tőlünk?

Már erre bizony Rudi nem tudott felelni. De a kis Károly mégsem hagyta cserben az ő jó barátjukat.

— Sokszor nem tudtuk, mit csinál és mindig az lett a vége, hogy jót csinált. Majd visszajön és megmondja.

Erre meg az öregek nem tudtak felelni. Mert az bizony meglehet, hogy úgy fog történni. Nem tehetek egyebet, mint hogy szépen türelmesen vártak. Azaz hogy várni vártak, de éppen nem türelmesen.

Egyik óra mult a másik után, a nap már tul járt a delelőn és Bondnak még mindig nem volt hire sem. Lassanként megint a gyanakodók kerekedtek fölül s Rudi és Károly már-már nem igen tudták, mivel biztassák magukat. Az egész társaság nagy tanácskozásra gyűlt össze, hogy hát mitevők

legyenek. De éppen ez volt a bökkenő, hogy ezt nem tudták.

— A zsarátnok-tengernek neki nem indulhatunk, mondá Karthy kapitány.

— De itt sem maradhatunk. Elfogy az élelmi szerünk, akkor aztán éhen halunk. Minden esetre ki kell találnunk innen.

— Kell utnak lenni, mondá egy harmadik. Amerre Bond kijutott, mi is kijuthatunk.

— Igaz. Csak az a kérdés, merre van az az ut? Hátha éppen a vadak közé jutunk ki? Azt helyesen mondta Bond, hogy mi tizen hiába szállunk szembe száz meg száz maorival.

Igy okoskodtak, tanakodtak jobbra balra és a vége mégis csak az lett, hogy nem tudták mihez fogjanak. Már nyugvóra szállt a nap s a megszorult társaság végkép elesüggedt, mikor Rudi fölugrott.

— Ott jön Bond! Mondtam ugy-e?

Csakugyan ő volt. Mind annyian talpra ugrottak, futottak eléje és körül fogták. Félig örvendve, félig haragosan kérdezték:

— Hol voltál, mért hagytál el?

Bond rendkívül fáradtnak látszott s lihegve mondá:

— Hiszen itt vagyok, hát hogy hagytalak volna el? De most először is adjatok valamit ennem, aztán hagyjatok pihennem, mert három napra valót jártam, még pedig étlen-szomjan és bizony nem a magam kedvéért, hanem a tiétekért.

Persze megtettek mindent, amit kívánt és kíváncsian lesték, mit fog majd mondani. Bond pedig falt mint az éhes farkas,

aztán nagyokat húzott a kulacsból, kényelmesen elnyújtózott a földön és mosolyogva mondá:

— Látom, hogy mindenfélét gondoltatok rólam, csak jót nem. De az nem baj, majd szégyelni fogjátok. Most először mondjátok meg, mennyivel volnánk jobban, ha itt töltöttem volna el az időt? Nem tudtok rá felelni, ugy-e? No lám, hát én ezt előre tudtam. Ha itt elvesztegetjük az időt, a maorik a kis leánnyal elvonulhatnak az ezüst barlang sziklái közé és ki tudja, mi történik ott, ha a szegény leányka nem tudja megnyitni az ezüst barlangot.

Rudi és Károly megértették és elsápadtak, de még az atyjok is.

— Oh, szegény kis leányom! Erre nem is gondoltam!

— Persze hogy nem, szólta Karthy kapitány. Hiszen Bond maga bizonyította, hogy a lánynak nem lesz ott semmi baja.

— Azt most is mondom, de csak addig, míg sorát nem ejtik, hogy megpróbálják a babonájukat. Tudom, hogy nem szoktak nagyon sietni és számítottam rá, hogy idején eljutunk hozzá. De ha napokig itt veszteglünk, azalatt történhetik valami.

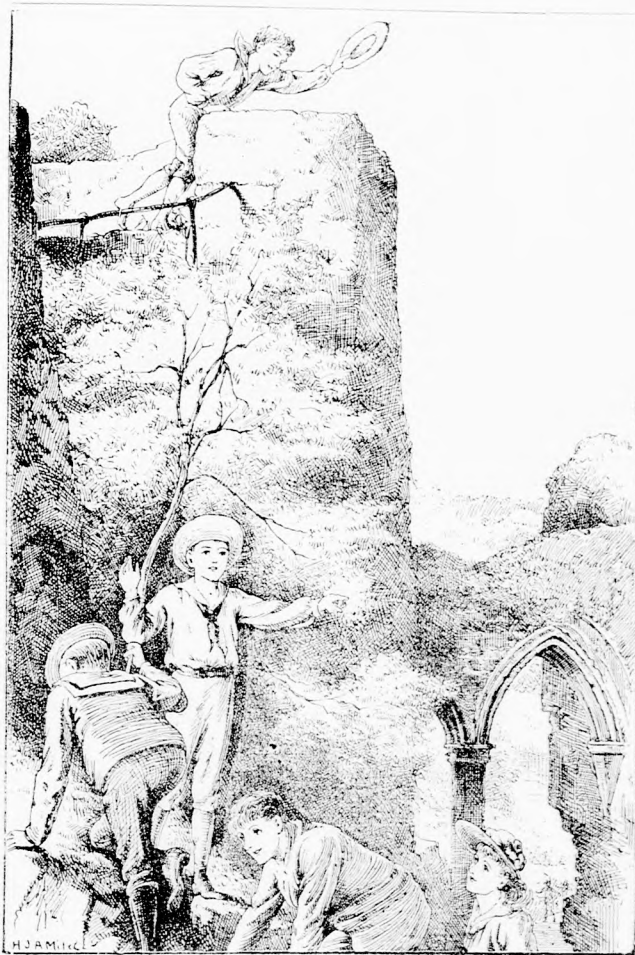
— Akkor hát siessünk, akárha csupa parázs tengeren át is! kiáltá az aggódó apa.

— A parázs tengeren hiába próbálnánk keresztül jutni, mondá Bond nyugodtan. De arra gondoltam, hogy a merre az a kis patak vezet, ott talán keresztül lehet jutni, ha nagy kerülővel is. Azért mentem el, hogy kikémleljem: lehetséges-e innen azonnal menekülni.

— És mit találtál? Lehet?

— Lehet. Találtam utat, eljuthatunk olyan tájra, ahol nem fenyeget az erdő-égés. Onnan kikerülünk a sík mezőre, aztán mehetünk tovább.

— Akkor hát induljunk! Rögtön!
— Azt nem tesszük. A szakadékos úton valaki még kezét-lábát, nyakát törné a sötétben; csak még több volna így a

ROMOK KÖZÖTT. (Lásd a 378. lapon.)

baj; lassabban jutnánk előre. Most itt alszunk egy nagyot és hajnalban indulunk.

Ezt már megint teljesen igaznak talál-

ták és bele is nyugodtak. Karthy kapitány pedig megveregette a Bond vállát.

— Mindig igazad van. És mi megbántottunk azzal, hogy mégis kételked-

118.

tünk benned. Ha szerencsésen járjuk meg az utat, te magad fogod megszabni, miként rójjuk le nagy adósságunkat.

Bond csak vonogatta a vállát, mintha azt mondaná, hogy neki ugyan nem fizethetnek semmivel. Aztán szemére huzta a kalapját és elaludt. A többi pedig követte a példát.

Korán hajnalban, még alig pitymallott, már mindnyájan talpon voltak. Olyan gyaloglást még soha sem végeztek, mint ekkor. Amint a kopár szikla-területről kiértek, olyan helyre jutottak, ahol már leégett az erdő. Jobbra-balra mindenütt füstöltek, itt-ott még lánggal is égtek a nagy fatörzsek. Eleinte meghökkenve néztek maguk elé, hogyan fognak itt keresztül jutni. De csakhamar megértették a Bond tervét. Begázolt a patakba s abban ment tovább. Mindnyájan utána. Ez bizony nem volt kellemes séta. A patak nem volt mély, de néhol mégis derékig ért és voltak mélyedések is, a melyekben egészen el lehetett merülni. Bond ment legelől, öles hosszú vesszővel mérgetve a vizet. Hosszu sorban lépkedtek utána, így aztán nem jutottak veszedelembé. Hanem fárasztónak kegyetlenül fárasztó volt ez a vízi séta, itt-ott pedig vigyázni kellett, hogy a part mentén még égő fák lángja meg ne perzselje őket. Nagy sokára, majdnem déltájban végre keresztül hatoltak a veszedelmes területen, eljutottak olyan helyre, a merre nem terjedt az erdőégés. Kiléphettek megint a száraz földre.

Legelőször is pihenőt tartottak, megszáritották a ruháikat, falatoztak, aztán folytatták utjokat. Bond biztatta őket.

— Ha szaporán haladunk, estére eljutunk a *pah* közelébe.

— Mi az a *pah*? kérde Rudi.

— Az a maorik megerősített tanyája. Oda kell bejutnunk.

Elfelejtettek minden fáradságot és szaporán lépegettek. S mire esteledni kezdett, csakugyan ott voltak a *pah* közelében.

Ott voltak. De míg ők mindnyájan örvendettek, hogy végre a cél közelébe értek, Bond nagyon elgondolkozott. Megállította a csapatot egy erdős domb oldalán s így szólt:

— Most aztán jól meg kell gondolni, hogy fogjunk a dologhoz. Mert itt nem lesz könnyű boldogulni. Szép szerivel ki nem adják a leánykát, az bizonyos. Ha erőszakhoz nyulunk, nagyon valószínű, hogy bele veszünk: leöldösnek s a leányka mégsem szabadul ki. Mert a *pah* megostromlása nem tréfa. Magas, erős, kihegyezett karókból készült palánkkal van körülvéve s aki valamiképp keresztül jut is a palánkon, csak veszedelembé jut, mert a palánkon belül széles mély árok van végig ásva, oda esik be és onnan ki nem vergődik. Kapu csak egy van s azt csukva tartják.

— De hát mit tegyünk? Valamiképp mégis hozzá kell fognunk.

— Megpróbálom, hogy először magam megyek közéjük. Remélem, még nem gyanakodnak. Akkor talán módját ejtethetem, hogy megszőktethetem a leánykát.

— De hátha gyanakodnak?

— Azt mindjárt megtudom arról, kinyitják-e a kaput? De ti maradjatok itt elrejtőzve a sűrűben, nehogy meg-

pillantsanak, mert akkor baj volna. Ne is beszélgessetek nagyon hangosan, mert itt kalandozhat valamelyik maori és meghallja.

— De azt mégis tudnunk kellene, hogy szerencsével jársz-e. Hogy kapunk hírt rólad? Adj valami jelt, ha szerencsésen bejutottál.

Rudi hirtelen megszólalt:

— Én meg Károly elkísérjük az erdő széléig s ott meglapulunk a bokrok mögött. Onnan majd látjuk, hogy fogadják a kapunál.

Ebben megegyeztek s míg Bond a két fiuval megindult a part felé, a többiek hátrább húzódtak be a sűrűségbe, hogy mentül jobban rejtve legyenek. A két fiunak megmutatták, hova térjenek vissza.

Nyugodtan, bátran ment Bond, mint aki megszokott úton jár s nincs mitől tartania. A két fiu pedig már megszokta, hogy ha őt látja, ne féljen semmitől. Csakhogy most keserű csalódás várt rájuk — a legkeserűbb magára Bondra.

Már nagy darabon mentek és egészen a szélére jutottak az erdőnek, látták a sik völgy közepén körül palánkolt maori falut, Bond épen intette a fiukat, hogy itt álljanak meg — mikor hirtelen, oly villámgyorsan, hogy alig tudták, mi történik velök, mind a hárman azt érezték, hogy a földön hevernek, a szájukat befogja valaki s kezüket megkötözik. Mikor fölocsudtak a meglepetésből, látták, hogy egy csapat maori rohanta meg őket, fogva vannak. Bond vissza nyerte bátorságát és fenyegető haraggal kérde:

— Hogy mertek hozzám nyulni?
Nem tudjátok, ki vagyok?

— De tudjuk, azért fogtunk el.
Ranzsitiva parancsolta. Majd ő megmondja, hogy miért.

(Folytatása következik.)

AZ ÉN BÁRÁNYKÁM.

(Képpel a czímlapon.)

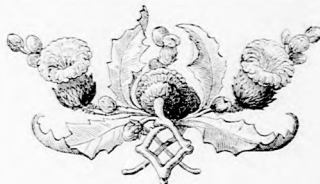
VAN nekem egy kis báránykám,
Most viszem a vásárra;
Olcson adom, vegyétek meg:
Két piczula az ára.

*Szép fehér az én báránykám,
Haja göndör, aranyos;
Dalos, vidám és kaczagós,
Nem sir, nem is haragos.*

*A mezőben ő is ugrál,
A füvet is szereti;
Csakhogy nem ám hogy megegye —
Csak játékra köll neki.*

*Már ha tudni akarjátok
Az én barim mit szeret?
Megmondom: piros cseresznyét,
Írós-vajas kenyeret.*

*Itt a bárány, vegyétek meg,
Két piczuláért hagyom —
Azaz hogy: kincsért, aranyért,
A viláért sem adom!*

NYÁRI MULATSÁG.

EALÁN azt hiszitek, hogy csak az a nyári mulatság, mikor tele rakott elemózsias kosarakkal, vig dalolással kivonulunk az erdőbe, ligetbe és ott futkosunk, ha pedig elfáradtunk, akkor a gyöpre heveredve falatozunk?

Az igaz, hogy ez a legkellemesebb nyári mulatság.

Bu
ta
ság
Fe
vál

oly
sok
rom
nyá
het
men
leg
is s
otth
mik
Ha
pás

ság
V
kin
vizi
mög
jött

esal
E
elhe
elein
gosn
csön

nézz
a fe
min
a es
bele
Ha
meg
meg
elad
holn
M
nagy
nyel

Busult is egy kicsit Veronka, mikor látta, hogy egy csapat gyerek ilyen mulatságra indul és ő nem tarthat velök. De Ferkó megvigasztalta, mert csak egy félvállról, megvetőleg mondá:

— No bizony! Kellene is nekem az olyan nyári multság! Tudok én annál sokkal különbet. Ne busulj semmit, Veronka; nekünk is lesz nagyon pompás nyári multságunk.

Már a pompát Ferkó nem igen érthette arra, hogy fényes parádében lesz, mert biz ő rajta nem valami sok fölösleges ruha volt. De hát a nyáron nem is szükséges a nagy melegben. Van neki otthon csizmája is, de minek rontaná, mikor most úgy sem fázik meg a lába? Hanem a multságot azért mégis pompásnak találta.

— Jőjj velem, meglásd, milyen multságos lesz az!

Veronka szívesen ment s csakhamar kint voltak a folyónál, ott, a hol a nagy vízfógó töltés-gát van. Ferkó egy bokor mögé bujt be és nagy halász-horoggal jött elő.

— Most keressünk egy pár bogarat csaléteknek, aztán horgászni fogunk.

Bogarat találtak eleget és nem sokára elhelyezkedtek a víz partján. Veronka eleinte nem találta ezt nagyon multságosnak, kivált mikor egészen nyugodtan, csöndesen kellett maradnia.

— Megállj csak! biztatta Ferkó. Csak nézz le a vízre. Olyan tiszta, hogy lelátni a fenekére. Majd meglátod, hogy a halak mint settenkednek elő, mint kerülgetik a csalétket, míg végre egyik vagy másik bele harap. Itt szép nagy halak vannak. Ha fogunk egy nagyot, anyácskánk megsüti és lesz pompás vacsoránk. Ha meg többet is tudnánk fogni, akkor eladjuk és lesz pénzünk mindenféle jó holmira.

Most már aztán Veronka csakugyan nagyon feszülten leste a halakat. Kényelmesen leheveredett s nem volt más

dolga, mint hogy a vizet nézze. S amit soha sem hitt volna, most mégis tapasztalta, hogy ez csakugyan nagyon multságos. Jöttek a halacsák. Veronka látta, amint a csalétek felé kaptak, meg elosontak meg vissza tértek. Alig győzte nyugodtan megvárni, mi lesz. De Ferkó már tapasztalt halász volt és nem nyugtalankodott. Nem sokára fogott is egy jó kövér halat, azután még egy másodikat is és estére széles jó kedvvel tértek haza. Az egyik halat még az utközben megvette tőlök a földesur szakácsnéja, a másikat pedig haza vitték vacsorára és még egy pár tizeskét is adtak az anyjoknak, aki szegény özvegy asszony volt és ugyancsak megörült neki.

— Ej, de jól tettétek! Bizony éppen törtem a fejemet, min vegyek kenyeret.

— Mi pedig csak multságból szereztük, mondá Veronka őszintén.

— De a multságot össze kötöttük a hasznossal, szólta Ferkó. Ugy-e, így is lehet kellemes nyári multságot tartani?

A SZERÉNYSÉG JUTALMA.

NAGY inség idején egy gazdag és jótevő ember össze hívata házába a szegény gyermekeket.

»Itt van — mondá — egy kosár kenyér. Válasszon mindegyik magának egyet s vigye haza szüleinek. Minden nap kaptok itt kenyeret a jövő aratásig!«

Alig végezte beszédjét, a gyermekek a kosárra rohantak és veszekedtek a kenyér fölött. Mindegyik a legnagyobbat kívánta. Aztán eltávoztak anélkül, hogy jótévőjöknek köszöntek volna.

Egy kis leány, Margitka, egész más-kép viselkedett. Ruhácskája nagy szegénységre vallott ugyan, de tiszta volt. Utolsó ő közeledett a kosárhoz és a legkisebb kenyeret vette ki, melyet ott hagytak. Majd hálásan megcsókolta jótévője kezét s visszatért szüleihez.

Másnap a gyermekek csak úgy viselkedtek mint előtte való nap s szegény Margitkának még félakkora kenyérke sem jutott, mint a többinek. Midőn azonban visszatért szüleihez s a kenyeret fölszelték: hát egy csomó arany pénz hullott ki belőle. Az anya nagyon megijedt s így szólt:

»Lányom, azonnal vidd vissza ezt e pénzt a gazdájának. Bizonyosan tévedésből kerültek ide ezek az aranyok.«

Margit engedelmeskedett. A jótévő nagylelkű ur azonban nem fogadta el a pénzt.

»Parancsom szerint történt — monda — hogy a pénzt a legkisebb kenyérbe süssék bele. Tudtam, hogy azok a vásott gyermekek neked fogják hagyni, s meg akartam szerénységedet jutalmazni.«

Franziából

Stern Irma.

ROMOK KÖZÖTT.

(Képpel a 373. lapon.)

MAGAS ormon régi vár,
Bagoly lakik benne.
Hejh, ki magas tetején
Első fent lehetne,
Széjjel tekinthetne!

Boltos ívek oszlopa
Még erősen tartja;
De már tövét, oldalát
A moha takarja,
Szürke rozsdá marja.

Hősök, s hős kisasszonyok.
Nyomomba! Utánam!
Egyre fölkapaszodom.
Bár megsínli lábam —
De röpit a vágyam!

Éljen! Hurrá! . . . Itt vagyok
A hegy tetejében;
Szerte nézek boldogan,
Messze nagy vidéken —
Sólyom-fia képen!

SÖTÉT FÜRT ÉS FÉNYES TETT.

NAGY láрма, csődület volt az utcán. Egy kopott ruhás, sápadt képű kis leányt fogtak el, mert a sarki kofától elesent egy czipót és futásnak eredt vele. De nem igen tudott futni, mihamar elfogták épen ott, a hol Gizike kilépett a kapun. Persze kíváncsian állt meg ő is, hogy mi történik itt? Eppen ott a kapunál szoritották sarokba a tolvaj leányt és vették el tőle nagy kiabálással a czipót, nem igen messze pedig már szaladt a rendőr, hogy átvegye a bűnöst. Hát ezt Gizike mind hamar megértette, magyarázat sem köllött neki.

Az a sápadt kis leány bűnös volt, nagyott vétett, az kétségtelen. De amint Gizike rá nézett és látta szomorú arcát, könybe lábadt szeméit — nem tehetett róla, megsajnálta és részvevőm, félig sugva szólt hozzá:

— Oh, mért tetted ezt? Tudod, hogy nem szabad!

— Tudom, felelé a kis tolvaj csüggedten. Nem magamért tettem . . . szegény anyám beteg fekszik otthon, két kis testvérem éheznek, nincs aki könyörüljön rajtunk . . .

Gizikének úgy a szívébe nyilallott valami . . . neki is volt két kis kedves testvérkéje . . . ha azok éhséggel küzködnének! Gyorsan kérdé:

— Hol laktok?

A tolvaj leányka megmondta, de többet nem szólhatott, mert ezalatt már oda ért a rendőr és elhurcolta. Az emberek is elszéledtek, csak Gizike maradt ott a kapuban és pár pillanatig eltűnődött. Neki bizony még nem volt valami sok tudomány a fejécskéjében; csak azt tudta, hogy itt segíteni kellene valamiképen, még pedig rögtön. Bizony majdnem szinte sajnálta, hogy azt a tolvaj leánykát elcsípték s nem vihette haza a cipót a szegény éhezőknek.

— Nem ... azt mégsem jól gondoltam ... ami bűn, az bűn ... de segíteni kell rajtok. Szaladok a mamámhoz ... oh, most jut eszembe! Nincs itthon! Most mit tegyek? Nekem nincs egy krajczárom sem ...

Hirtelen eszébe jutott valami. A szomszédban volt egy előkelő fodrász-bolt; minap ott járt a mamával s a fodrász tréfálva mondta, hogy olyan szép haja van, hogy megér két forintot.

— Levágatom, eladom neki ... csunya lesznek ugyan pár hónapig, de az nem baj.

Beszaladt a boltba és kínálta a haját. A fodrász, ki jól ismerte, természetesen nagyot bámult és kérdezte, miért akarja eladni szép fekete haját?

— Szükségem van a pénzre, nagyon sürgősen, rögtön!

El is mondta, mire. Az öreg mester elkomolyodva hallgatta.

— Ez már más, így megveszem. Itt a pénz ... de most legelőször is az a legsietősebb, hogy azok a szegény éhezők kenyeret kapjanak. Hát siessen hozzájuk, kisasszonykám. A haj lenyírására ráériünk délután. Tudom, hol lakik, majd fölmegegyek az ollóval.

Gizike sietett és mihamar eljutott a szegényes lakásra, ahol a kis tolvajleány beteg anyja s éhes kis testvérei éltek. Elborzadt, mikor nagy inségöket látta. Nem akart sokat magyarázgatni, letette a pénzt s nyájasan mondá:

— Itt van maguknak kenyérre való. Aztán elszaladt. Mikor haza ért, a mama már otthon volt. És furcsán mosolyogva, de mégis komolyan mondá:

— Sokáig jártál oda ... már itt volt a fodrász az ollóval.

— Oh mamácskám ... nem tudom, jól tettem-é, de hamarjában nem tudtam egyebet kigondolni.

— Nemesen éreztél, de bizony nem igen okosat gondoltál, kedvesem — szolt a mama s megcsókolta Gizikét. Szerencsére a szomszéd mester derék, okos ember. Nem akart ő elcsufítani, kis bohó. És ő az, aki segített a szegényeknek. De most rajtad a sor. Meglátom, tudsz-e jól tenni nemesak hirtelen megindulásban, hanem lassu megfontolással. A fodrász vissza adja a szép hajadat, de oly föltétellel, hogy a zsebpénzedből lassanként megfizesd, amit ő adott; de nem neki fizeted, hanem azoknak a szegényeknek. Akarod-e?

Gizike megölelte a mamát, aztán futott a szomszédba s szépen megköszönte a derék mesternek az ajándékot. Azután pedig szorgalmasan hordozta tizeskét a szegényeknek, kiken a mamája pár nap mulva jobban is segített, úgy hogy nem éheztek többé.

BETÜREJTVÉNY.

Adva van: 7 a, 6 á, 1 cs, 2 d, 4 e, 1 f, 4 h, 2 i, 5 k, 2 l, 1 ly, 4 m, 1 n, 2 ny, 3 o, 2 p, 4 r, 3 s, 1 sz, 2 ty, 2 u, 1 v, 1 y.

A középső függélyes és vízszintes sor egyik legnagyobb királyunk nevét adja. Az első sor, egy betű; 2-ik sor, egy magyarokkal rokonfajú nép; 3-ik sor, itt készül ebédünk; 4-ik sor, kovács-szerszám; 5-ik sor, az okos kerül, de ha szemben találja, bátran megküzd vele; 6-ik sor, a fölradott név; 7-ik sor, hazánk egyik folyója itt ered; 8-ik sor, elhunytát az ország nem rég siratta; 9-ik sor, a Dunában Tiszában sok van; 10-ik sor, hátrafelé haladás jelképe; 11-ik sor, egy betű.

AZ ELÉGEDETLEN RÓZSABIMBÓ.

— Példázat. —

AKERT egyik csöndes zugában viritott ki egy rózsát. Volt körülötte még több másféle virág is és mind szépen kinyílott, illatozott a nyári nap meleg sugaraitól. Méhecske zümmögött közöttük s egyikről a másikra szállva szedegette össze az édes mézet. S szívesen adták, maradt azért még maguknak is elég. Vigan és boldogan éldegéltek ott a csöndes zugocskában.

— Nincs olyan jó zugocska több, mint ez a mienk lent a földön, szólta az árnyékban szerénykedő nefelejts. Itt a magas sövény megvéd a szélvészről és durva ellenségtől, kedvünkre nyilhatunk és örvendhetünk a szép nyárnak.

— Igazad van, zümmögött a méhecske. Az egész kertben nincs ilyen kedves zugocska. Neked, kis nefelejts, én nem sok hasznodat veszem ugyan, mert te nem adsz nekem mézet; de mégis szeretlek, hogy olyan okosan beszélsz.

— No mondhatom, nem találok semmi nagy bölcsességet a beszédében, szólalt meg a rózsától egy éppen nyiladozó bimbó. Neked persze, kedves méh barátom, nagyon szép a világ s még ezt az unalmas zugot is kedvesnek találod, mert

a mikor rá unsz, hát odább röppensz. Hiszen ha én röpködni tudnék! De nem hogy röpködni, hanem csak legalább úgy mászni, mint az a kis csiga ott ni! De így! Mi haszna vagyok itt ebben az unalmas zugban? Nem látok senkit, semmit, engemet sem lát senki. Inkább ki sem nyitlam volna, mint hogy ide vagyok növe a tőhöz!

— Oh te oktalan kis bimbó! szólta a méh szánakozva. Csak az a melegség, hogy még nagyon fiatal vagy, nem igen tudod mit beszélsz.

— Ha fiatal vagyok is, annyit tudok, hogy amit most mondtál, az csak szánakozó kicsinylés, de nem bizonyít semmit. Így vaktában pedig csak az beszélek, aki nem tudja megczáfolni, amit ellene mondanak. Te sem tudod megmondani, mi okom volna nekem az örömré?

— Az, hogy itt vagy, hogy láthatod Istennek szép egét, élvezed a nap melegét s édes illattal árasztod el a levegőt, gyönyörködtetve madarat, pillangót, méhet. És az, hogy védve vagy baj és veszedelem ellen, nyugodt boldogságban élheted le a napokat, melyeket a Gondviselés kimért a te számodra.

— Köszönöm szépen ezt a nyugodt boldogságot. Én ezt másképp nevezem, mert ez valósággal nem egyéb, mint rettenetes unalom. Kérdezd meg csak a többieket, akik itt élnek körülöttem, nem éppen ezt mondják-e?

— Már én nem mondom, szólta szeliden a nefelejts. Én igazán örvendek, hogy itt oly csöndes békességben nyugalmasan élhetünk.

— Mit is akarnánk egyebet? szólalt meg egy kis páfrány.

— No persze, ti nem is tudtok egyebet, szólott megvetőleg a rózsabimbó. De én magasabb vagyok, keresztül látok a bokrok közt; látom, mily szép és vig az élet amott elől a kertben. Ott emberek járnak, dicsérik a szép virágot; ott már aztán érdemes kiviritani.

A méhecske majdnem haragosan zümögött:

— Jártam én ott is, és tudom, mi történik ott. Oktalanságot kívánsz, te nyughatatlan bimbó, ha azt a sorsot kívánod magadnak, amely ott érne. No's, meglehet, hogy még eléred. És ekkor majd megtudod, mi az, ha teljesülnek olyan kívánságaink, melyeket a tapasztaltabb oktalanságnak mondott. Kivánom, hogy ne teljesüljön a kívánságod.

Ezzel a méhecske odább röppent, a rózsabimbó pedig boszusan nézett utána.

— Könnyen beszél, mikor szárnya van s ott röpköd, ahol neki tetszik. És mert egy kicsit szétnézett a világban, már azt hiszi, hogy csupa bölcsesség, amit fecseg. Szeretném tudni, miért volna oktalanság, ha azt kívánom magamnak, ami szerencsésebb társaimnak jut!

A nefelejts, a páfrány nem tudtak mit felelni, hát a legokosabbat cselekedték, hallgattak. Annál szivesebben, mert kedves, langyos eső kezdett permetezni, ami pompásan felfrisította őket a forró nap után. Egészen boldogan szenderültek el estére, míg a rózsabimbó duzzogva aludt el.

Másnap reggel ismét gyönyörűen ki-sütött a nap.

— Jaj de szép időnk van, szólott a páfrány. Egész arasznyit fogok ma nőni a tegnapi jó eső után, ebben a jó melegben. Meglásd, kedves rózsza szomszéd, te is egészen ki fogsz nyilni.

— Tudom. De mi haszna? Ez is csak olyan nap lesz, mint a többi. Nap fog sütni, szellő lengeni, eső esni s mi itt unatkozunk tovább a zugban haszontalanul.

Már ez csakugyan valószínű volt, de a nefelejts és a páfrány nem akarták újra kezdeni a vitát. Amde egyszerre, már ugy dél felé, a rózsza szólalt meg:

— Ni, amott közeledik valaki . . . egy kis leány . . . messziről már többször láttam, de erre a tájra még soha sem jött. Persze, mit is keresne ezen az elhagyatott, pusztai tájon.

— Jaj, csak ránk ne gázoljon, ha erre téved! aggódott a kis nefelejts.

— Magam is jobb szeretném, ha nem jönne ide, mondá a páfrány.

— Már pedig jön! szólott örvendve a rózsabimbó. Szerencse, hogy már majdnem egészen kinyiltam. Most már megnézhet.

A kis leány csakugyan oda tévedt a rejtett zugba s szinte meglepetve kiáltott fel:

810

— Ni, milyen szép rózsá nyílik ezen az elhagyott helyen. Kár volna itt hagyni. Szedek itt egy kis bokrétát.

A következő pillanatban a rózsá nagy fájdalmat érzett — le volt szakítva a tövéről. Csakhamar maga mellett látta szomszédait is, a nefelejtset, a páfrányt.

— Ah, mi lesz most belőlünk! sohajtá a nefelejtset.

— Visz magával... ki tudja hova! szólt a páfrány.

— Ez már derék, ezt szeretem! mondá a rózsá. Végre kiszabadulunk ebből az unalmas zugból. Most aztán miénk a világ! Valahára!

— Hm, nem tudom, van-e okod örülni, szólt a nefelejtset. Te is csak úgy vagy, mint én... már pedig én valami nagy bágyadást érzek, mióta nem vagyok a tövemen. Roszat sejtek.

Ezalatt a kis leány vissza sétált velök a kert másik részébe egy padhoz, ahol a bábuja volt. Ott letette őket s a bábut vette kezébe. Aztán hirtelen eszébe jutott valami és beszaladt a házba. Nem is tért többé vissza.

A nap pedig erősen odatüzött a padra s a kis nefelejtset fájdalmasan sohajtá:

— Oh... mindjárt végem lesz, el-tikkadok, elhervadok. Isten veletek!

S a forró naptól egészen elperzselten kimult. A rózsabimbó meghökkent.

— Mi ez? Mi történt vele? Én is szomjan vagyok kissé, de kibírom.

— Most még bírod, de nem sokáig, szólt a páfrány busan. Egyforma a sorsunk. Nefelejtset volt a leggyöngébb, ő pusztul el leghamarább; utána én következem, de sokáig te sem fogsz tul-

élni, elfonyadsz, véged lesz. Amott csöndes, kedves zugocskánkban tovább élhattünk volna boldogan még sokáig; de megtörtént, amit te kívántál, ez vált vesztüinkre!

A páfrány sem szólt többet s végkép össze zsugorodott. A rózsá remegve, kábultan nézte társait.

— Ez lesz tehát az én sorsom is... igen, már érzem... már hervadok... száradok... nemsokára végem lesz. Oh, mily boldogan virítanék most ott a tövemen... mennyire igaza volt a méhecskének, hogy meg fogom bántani, ha oktalan

kivánságom teljesül! Bár ne teljesült volna!

De már késő volt. Másnap a kertész lesöpörte a hervadt virágokat a földre és begazolta a rög alá, hogy ne lássa senki a szemetet.

MEGL

A ..
mában
fejtése

Hel
Sarolta,
ifj. Föl
Arthur
Kéler I
Irénke,
Mariska
Gyuri,
beporoz
írása?
Scharf
Balkány
Vadas Z
vagy Z
Nagy
Rózsika
Elma, I
Rudolf

A ..
mában

Szár
Csütört
helye I
Gyula.

Hel
Rózsika
Gyula,
és Géza
és Dezs
Bosznay
Zoltán,
Leskó I
Katicza
Zoltán.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ XL. kötet 21-dik számában közölt kockkás betűrejtvény megfejtése:

Á	D	Á	M
D	A	R	A
Á	R	O	K
M	A	K	Ó

Helyesen fejtették meg: Donáth Sarolta, Fischer Albert, br. Majthényi Józsi, ifj. Földváry György, Guary Malvine, Witz Arthur és Dezső, Kármán Tódor és Miklós, Kéler Ida, Priviczky Margit, Roheim Ilona és Irénke, Mangold Irén, Havas Miklós, Schaffer Mariska és Gézuska, Gulyás Mariska, Peri Gyuri, Rasofsky testvérek. (nem illik az írást beporozni. F. b.) Baranyay Gizella, (kinek az írása? F. b.) Glatz Edith, Wagner Blanka, Scharif testvérek, Sugár Katicza és Márta, Balkányi Kálmán, Leskó Irénke és Piroska, Vadas Zoltán, Deutsch Zsuka, (talán Zsuka? vagy Zsiga? nevedet világosan írd ki. F. b.) Nagy Jenő, Csihás Bella és Flóra, Mocsári Rózsika, Bernáth Dezső, Emil és Géza, Seethal Elma, Bosznay Dezső, Dvorszky Paula, Roth Rudolf és László, Schunda Károly.

*

A „Kis Lap“ XL. kötet 22-dik számában közölt bomlott szavak megfejtése:

Szárzsföld, barlang, alagut, kutágas, Ősítőrtök, kengyelvas, Szepesmegye székhelye Lőcse. Hyeneket eszel ki unalmában Gyula.

Helyesen fejtették meg: Mocsári Rózsika, Wertheimstein Adrienne, ifj. gr. Csáky Gyula, Dienes Mariska, Bernáth Dezső, Emil és Géza, Csihás Bella és Flóra, Witz Arthur és Dezső, ifj. Márfy Ede, Schunda Károly, Bosznay Dezső, Schlichter testvérek, Vadas Zoltán, Roth Rudolf és László, Jászffy Blanca, Leskó Irénke és Piroska, Havas Miklós, Sugár Katicza és Márta, Szinyey Rózsika, Spitzer Zoltán.

*

A „Kis Lap“ XL. kötet 22-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Ébresztő óra.

Helyesen fejtették meg: Gombos Ida, Mäder testvérek, Rónay Kázmér, Szily Irma, Schüller Adél és Frigyes, Imrédy Kálmán, Finitzer Gizella, Donáth Sarolta, Mangold Irén, Prettenhoffer Pisti, Kherndl Margit, Kertész Giza, Moser Ferencz és Miksa, Schunda Károly, Witz Arthur és Dezső, Wertheimstein Adrienne, ifj. Márfy Ede, Schlichter testvérek, Dienes Mariska, Vadas Zoltán, Bosznay Dezső, Bernáth Dezső, Emil és Géza, Mocsári Rózsika, Csihás Bella és Flóra, Jászffy Blanca, Leskó Irénke és Piroska, Murárik Berezi (ismét gondatlan írást küldtél. F. b.) Havas Miklós.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Jancsik Béla. A fecske gyorsabb repülésű mint a levél-galamb. Póstaí czélokra most a fecskét is kezdik nevelni s újabb időkben már nagy sikereket is értek el vele. A fecskét még a legkeményebb szívű madarász sem ejti törbe. Csak Olaszországban, a bolognai főtéren láttam vesszőre fűzött koppasztott fecskét árulni, s bizony nagy volt a keleti. — **Jászffy Blanca.** Te fatót rajzoltál volna, én meg tavat rajzoltattam. A följe telt ékezetekkel csak megnehezíteni akartam a rejtvényt, mert így a sikerült kihüvelyezés csak annál nagyobb elégtételt szerez a kis olvasónak. A beküldött kettőből egyet megtartok. — **Hirsch Serena.** A m. heti szám meghozta kérdésedre a választ. — **Bálinth Endre.** Itt a fővárosban is van egy magyarul beszélő szerezsen. Egy czirkusz tagja volt s rövid időn tanulta meg nyelvünket. Ez idő szerint kapus minőségében szolgál egy kerti vendéglőben. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: A m. kir. állami felsőbb leány-iskola növendékei 5 frtot. (Egyes adakozók: Glatz Elza, Navratil Margit, Faschó-Moys Marianne, Marsanek Lenke, Kollarits Irén, Szitár Berta, Hieronymi Karola, Vasvári Margit és Aranka, Gyóry Sarolta.) Schunda Károly 5 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

most végéhez közeledő hónappal ér véget a „Kis Lap“ negyvenedik kötete is. Ezzel a „Kis Lap“ **második** évtizedét fejezi be pályafutásának. **Husz** esztendőnek hosszú ideje alatt mely gyökeret eresztett a magyar ifjusági irodalomban s magasra kiemelkedve, megerősödve áll most már nagy idő óta, mint a magyar gyermekvilág legkedvesebb, legjobban kipróbált barátja, ki a fiatal nemzedékek egész hosszú, váltakozó sorának nyújtott sok kellemes órát, vidám szórakozást, kedélynemesítő okulást.

A jövő hóval kezdődő új kötettel a „Kis Lap“ belép elete **harmadik** évtizedébe. Belép ugyanazzal a teljes kedvvel, buzgalommal, mely husz évvel ezelőtt eltöltötte s mely e husz esztendőn keresztül nem lohadt, hanem évről-évre növekedett attól a meleg szeretettől, folyton terjedő pártolástól, melyben a magyar gyermekvilág **Forgó bácsit** részesítette. S a mit **Forgó bácsi** eleinte mint buzdítást fogadott, azt ma bizonynyal tekintheti kiérdemelt jutalomnak, sokszorosan ismétlődő bizonyítványnak, hogy azon a biztos, kellemes úton, melyen eddig haladt, vezesse tovább is a „Kis Lap“ kis híveinek nagy seregét.

Ilyen hosszú mult után nincs rá szükség, hogy a „Kis Lap“ irányáról, tartalmáról hosszas ajánlgatásokat írjak. Negyven kötet ajánlja minden szónál hatásosabban. A harmadik évtizedben a „Kis Lap“, mint még eddig évről-évre, folyton gyarapodva, fejlődve fogja folytatni pályafutását, megtartva az oly jónak bizonyult keretet. Az új kötet ismét közölni fog egy **hosszabb elbeszélést**, mely érdekes, tanulságos tartalmával mindvégig le fogja kötni kis olvasói figyelmét; e mellett minden számban lesznek **kisebb elbeszélések, mesék, koronként szindarabok**, ugyszintén ismeretterjesztő **ezikkecskék, költemények**, mindez gazdagon kísérvé művészi becsü **rajzoktól**. Elmegyakorló **rejtvények és feladványok, Forgó bácsi postája** és az eddig már annyi nemes jótetre alkalmat adott **jótekonysági rovat** állandóan nyitva lesznek ezentul is.

Kis híveim tábora, tudom, együtt lesz velem az új kötetnél s aki híve a „Kis Lap“-nak, még új híveket is fog maga mellé toborozani. Mindnyájokat egyenlő szeretettel fogadja

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ kiadó-hivatala kéri a t. előfizetőket, hogy megrendelésöket mielőbb sziveskedjenek megújítani, nehogy a lap szétküldése fennakadást szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legcélszerűbb a postautalvány használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához (Budapest, IV, Ferencziek tere 3 sz. Athenaeum-épület) intézendő.

A „Kis Lap“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.